

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Corte Suprema di Cassazione, Piątej Izby Cywilnej, wydanego dnia 18 lutego 2004 r., w sprawie Ministero dell'Economia e delle Finanze i Agenzia delle Entrate przeciwko FCE Bank plc

(Sprawa C-210/04)

(2004/C 190/09)

Dnia 12 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Corte Suprema di Cassazione, Piątej Izby Cywilnej (Włochy), wydanego dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie Ministero dell'Economia e delle Finanze i Agenzia delle Entrate przeciwko FCE Bank plc.

Corte Suprema di Cassazione zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania prejudycjalne:

- „a) czy art. 1 ust. 2 i art. 9 ust. 1 Szóstej Dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że filia spółki, posiadającej siedzibę w innym Państwie (należącym do Unii Europejskiej, bądź też nie), która spełnia cechy zakładu produkcyjnego, może być uznana za niezależny podmiot, a zatem iż możliwy jest stosunek prawny pomiędzy dwoma podmiotami, z wynikającym stąd obciążeniem podatkiem VAT usług wykonanych przez spółkę-matkę; czy dla jego określenia może zostać użyte kryterium »arm's length«, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i 3 modelu konwencji OECD dotyczącej podwójnego opodatkowania oraz konwencji z dnia 21 października 1988 r. między Włochami, Zjednoczonym Królestwem i Irlandią Północną; czy dopuszczalny jest stosunek prawny w przypadku »cost-sharing agreement«, dotyczącego świadczenia usług na rzecz podmiotu zależnego; w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie są warunki, aby uznać taki stosunek prawny za istniejący; czy pojęcie stosunku prawnego powinno zostać określone przez prawo krajowe czy przez prawo wspólnotowe;
- b) czy obciążenie filii kosztami owych usług może – a jeśli tak to w jakim zakresie – zostać uznane za zapłatę za wykonane usługi w rozumieniu art. 2 Szóstej Dyrektywy, bez względu na rozmiary obciążenia oraz na osiągnięcie zysku przez przedsiębiorstwo;
- c) w przypadku, gdy świadczenia usług pomiędzy spółką-matką i filią należałoby uznać za zwolnione z VAT ze względu na brak niezależności usługobiorcy, a zatem ze względu na niedopuszczalność stosunku prawnego pomiędzy owymi dwoma podmiotami, gdy spółka-matka posiada swą siedzibę w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej, czy praktyka administracyjna, która w takim przypadku poddaje usługę opodatkowaniu pozostaje w sprzeczności z prawem przedsiębiorczości, o którym mowa w art. 43 Traktatu WE”.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia wydanego dnia 29 kwietnia 2004r. przez Oberster Gerichtshof, w sprawie Ewald Burtscher przeciwko Josef Stauderer

(Sprawa C-213/04)

(2004/C 190/10)

Dnia 19 maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Oberster Gerichtshof dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie Ewald Burtscher przeciwko Josef Stauderer..

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 56 Traktatu ustanawiającego WE należy dokonywać w ten sposób, że nie jest z nim zgodna regulacja krajowa (ustawa o obrocie nieruchomościami w Vorarlberg), na mocy której w przypadku nabycia nieruchomości w drodze czynności prawnej, gdy nie jest wymagane pozwolenie urzędu obrotu nieruchomościami, nieterminowe złożenie oświadczenia przez nabywającego, że nieruchomość jest zabudowana, nabycie nie służy celom wycieczkowym i że nabywca jest obywatelem austriackim albo względem austriackiego równoprawnym, prowadzi do bezskuteczności ex tunc czynności prawnej?

Skarga wniesiona dnia 19 maja 2004 r. przez Komisję Europejską przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-214/04)

(2004/C 190/11)

Dnia 19 maja 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Ulricha Wölkerja i Antonio Aresu wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy do dnia dzisiejszego regulację pozwalającą na użycie wodorochlorowodorów w instalacjach przeciwpożarowych w granicach i na warunkach wykraczających poza przewidziane w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego przepisu;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.